

Ook voor Rotterdam was de komst der De Pinto's een aanwinst. Abraham was in 1665 de hoogst aangeslagene in de belasting van den 200sten penning nl. voor 500 guldens; hij was dus verreweg de rijkste inwoner van Rotterdam. Zijn zoon Isaac verklaarde voor Weesmeesteren op 5 Mei 1654, dat zijn schoonvader en oom David alias Rodrigo Alvares Pinto, wiens beeltenis deze bijdrage verlucht, een huis bezat, „geleegen aan de westzijde van de Loevehaven” ter waarde van „veertich dusesent Carolus guldens van veertich grooten 't stuc”, waarvan de meubelen op „vyftien duysent en twee hondert guldens” werden geschat. Abraham of Don Gyl kwam op de zuidzijde van de Wijnhaven om den hoek der Bierstraat te wonen. Dit koopmanshuis werd tusschen 1640 en 1647, voor rekening van Hendrik Rammelman, Raad en Vroedschap der stad, gebouwd. Het kostte dezen met het daarachter gelegen perceel in de Bierstraat f 6600 en hij verkocht het Don Gyl voor de enorme som van f 36000.¹⁾ Het huis schijnt later omgebouwd te zijn, want het nog bestaande perceel, dat enkele kantoren herbergt, vertoont een 18de eeuwsch karakter.

De aankoop van dit perceel door de familie Abraham de Pinto beteekende de blijvende vestiging te Rotterdam. Zij woonde er openlijk als Joden en behalve het materieele voordeel voor de stad bracht hun komst ook Joodsch leven mede. Voor Synagoge en Voorzanger hadden zij reeds gezorgd; thans voelden zij nog behoefte, aan hun dankbare gevoelens jegens het Opperwezen uiting te geven door het stichten van een vrome en nuttige instelling.

Abraham alias Don Gyl had in vrome en godvruchtige overpeinzingen het plan voor zulk een instelling ontworpen. Rijkdom en aanzien, niets had hem kunnen bekoren. Alleen naar gemoedsrust streefde hij en het levensgevaar, waarin hij hiervoor aanhoudend verkeerd had, had hem tot een sober, ernstig man gemaakt, die wars van der wereld ijdele zaken godsdienstige bevrediging had gezocht en gevonden. Hij stichtte een leerschool, waarvanuit het licht der Joodsche Wetenschappen zou stralen en nieuwe voorlichting zou geven aan velen, die als hij de leer der Waarheid hadden gezocht, maar niet voldoende kenden. Jesiba

1) Zie: „Oude huizen van Rotterdam” p. 34. Zooals uit ons handschrift blijkt, waren de kosten van vernieuwing voor rekening der familie De Pinto en niet voor rekening van den verkooper.